

522.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 27 czerwca 1923 roku

w celu wykonania ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 412).

Na mocy art. 126 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 412) zarządza się co następuje:

Do art. 3, ustęp 2.

§ 1. Od podatku zwalnia ustawa tylko państwowe koleje żelazne wraz z urządzeniami i przedsiębiorstwami, związanymi z eksploatacją lub budową tych kolei.

Natomiast podlegają podatkowi utrzymywane zarówno przez towarzystwa prywatne, jak i przez związki samorządne koleje żelazne z trakcją parową, elektryczną lub konną, a w tej liczbie kolejki miejskie i podmiejskie oraz tramwaje.

Do art. 3, ustęp 3.

§ 2. Do przedsiębiorstw użyteczności publicznej zalicza się: wodociągi i kanalizacje, szpitale, laboratoria do badania produktów, zakłady dezynfekcyjne, łaźnie, kąpieliska, rzeźnie.

Natomiast podlegają opodatkowaniu wszelkie inne prowadzone przez związki samorządne przedsiębiorstwa o charakterze zarobkowym jak np. hurtownie, sklepy, piekarnie, jakoteż nie służące wyłącznie na potrzeby związków samorządnych cegielnie, kamieniołomy itp.

Do art. 3, ustęp 7.

§ 3. Biblioteki (wypożyczalnie książek) i czytelnie, nie odpowiadające warunkom, określonym w ustępie 7 art. 3 ustawy, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych; przyczem pod względem przedpłaty zalicza się tego rodzaju przedsiębiorstwa w stolicy i miejscowościach I klasy do kategorii III przedsiębiorstw handlowych, we wszystkich innych miejscowościach do kategorii IV.

Do art. 3, ustęp 11.

§ 4. Od podatku przemysłowego zwalnia ustawa przemysł ludowy, wykonywany zarówno przez mieszkańców wsi, jak i przez mieszkańców miast pod warunkiem jednak, że przemysł ten jest wykonywany tylko ubocznie przy innem zajęciu lub zawodzie stałym, względnie tylko w pewnych porach roku. Wolne od podatku będzie np. garncarstwo lub szewstwo, uprawiane przez mieszkańców wsi w chwilach wolnych od innych zajęć, wyrób prostych zabawek z drzewa, prowadzony w chwilach wolnych od pracy przez stolarza, zamieszkałego w mieście i stale zatrudnionego w fabryce itp.

Nie należy również pociągać do podatku rybaków, posiadających gospodarstwa rolne względnie domostwa we wsiach nadbrzeżnych, którzy sezonowo—

bez obcej pomocy lub z pomocą tylko członków rodziny — trudnią się połowem ryb.

Sprzedaż własnych wyrobów przemysłu ludowego, dokonywane przez wytwórców nawet poza obrębem ich stałej siedziby, bez utrzymywania zakładów handlowych względnie oddzielnych składów, nie podlega opodatkowaniu.

Do art. 5, ustęp 1 i 8.

§ 5. Do sum obrotu, określonego w ustępach 1 i 8 art. 5 ustawy, zalicza się przychód brutto uzyskany zarówno ze sprzedaży bezpośredniej jakoteż ze sprzedaży za pośrednictwem komisantów.

Do art. 5, ustęp 2.

§ 6. Obrót w instytucjach kredytu krótkoterminowego jak również w domach bankowych, kantorach wymiany i lombardach składa się z dwóch głównych części: pierwszą stanowi suma pobranych procentów, prowizji itd., drugą zaś częścią składową jest zysk brutto, osiągnięty z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi itp.; każda z tych głównych części rozpada się na poszczególne pozycje.

Ewentualnych strat poniesionych na operacjach, stanowiących drugą część obrotu, nie należy potrącać od pierwszej części składowej obrotu; nie zezwala się również na bilansowanie straty i zysku brutto pomiędzy poszczególnymi pozycjami drugiej części obrotu np. straty wynikłej z operacji obcemi walutami nie należy potrącać od zysku brutto na papierach wartościowych itd.

Do art. 5, ustęp 6.

§ 7. W trybie określonym w ustępie 6 art. 5 ustawy ustala się również obrót naftowych przedsiębiorstw magazynowo-tłocznionych.

Do art. 5, ustęp 8.

§ 8. W kopalniach ropy naftowej wyłącza się z przychodu brutto, stanowiącego obrót przedsiębiorstwa, wartość ropy i gazów przypadającą na udziały brutowców, obciążoną już podatkiem od kapitałów i rent.

Do art. 5 i art. 6.

§ 9. Jeżeli w jednym zakładzie są prowadzone różnorodne operacje, nie stanowiące jednak odrębnych przedsiębiorstw (art. 11 ustawy i § 10 nin. rozp.), a do określenia obrotu tych operacji stosują się różne ustępy art. 5 ustawy, to obrót osiągnięty z każdego rodzaju operacji, a względnie i wysokość stawki podatku określa się odrębnie.

Przykłady:

A) Przedsiębiorstwo przemysłowe prowadzi następujące operacje:

a) produkuje wyroby z własnych materiałów;

b) przyjmujemy do przeróbki cudze materiały;

Dla operacji pod a) — obrót ustala się w myśl ustępu 8 art. 5, ustawy, dla operacji zaś pod b) — zgodnie z ustępem 9 tegoż artykułu.

B) Przedsiębiorstwo kredytu długoterminowego prowadzi również operacje bankowe (kredytu krótkoterminowego).

Obrót osiągnięty z działu operacji kredytu długoterminowego ustala się na zasadzie ustępu 3, art. 5 ustawy, a podatek od sumy tego obrotu wynosi 2^o/_o; obrót zaś z operacji bankowych określa się w myśl ustępu 2, art. 5 ustawy; a podatek pobiera się w wysokości 5^o/_o.

Do art. 11.

§ 10. Za oddzielne przedsiębiorstwo handlowe, wymagające nabycia osobnego świadectwa przemysłowego, uważa się każde przedsiębiorstwo, wymienione odrębnie w ustępach I do XXI części II litera A) taryfy, załączonej do art. 23 ustawy.

Przykład:

Hotel (ustęp X) i restauracja (ustęp VII) chociażby się mieściły w lokalach ze sobą połączonych, stanowią dwa odrębne przedsiębiorstwa, wymagające nabycia dwóch świadectw przemysłowych.

Do art. 12.

§ 11. W wypadkach, o których mowa w części drugiej art. 12, decyzje Ministra Skarbu zapadają tylko na prośby płatników, składane za pośrednictwem właściwych Izb Skarbowych, które, przedstawiając te prośby, winny do nich dołączyć wnioski, należycie umotywowane pod względem faktycznym i prawnym.

Do art. 13.

§ 12. Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się:

a) w kopalniach nafty — zespół szybów, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących w obrębie jednego pola naftowego lub nawet kilku pól naftowych, pozostających jednak w bezpośredniej ze sobą styczności;

b) w innych przedsiębiorstwach górniczych — zespół urządzeń kopalnianych, służących do wydobywania produktów górniczych, wraz z odpowiednimi terenami górniczymi, zarejestrowany przez władze górnicze jako oddzielna kopalnia.

Do art. 15.

§ 13. Za graniczące ze sobą parcele uważa się sekcje leśne, położone w jednym kompleksie lasów, nawet niestykające się ze sobą bezpośrednio, lecz znajdujące się w bliskim sąsiedztwie.

O ile wyrąb lasu na mocy jednej umowy dokonywa się w obrębie parcel leśnych, chociażby graniczących ze sobą, lecz położonych w dwóch lub kilku gminach administracyjnych — wyrąb, prowadzony w każdej poszczególnej gminie, uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo.

Do art. 19.

§ 14. Za handel wędrowny (domokrajny) nie uważa się sprzedaży towarów ze straganu, ławy, wieszadeł i t. p., wykonywanej stale lub periodycznie w pewnych określonych dniach w tym samym miejscu lub na tym samym placu; do handlu takiego stosuje się postanowienia art. 11 ustawy.

Do art. 20.

§ 15. Za jarmarki w rozumieniu art. 20 ustawy uważa się targi trwające dłużej niż trzy dni jak np. targi lwowskie, poznańskie i t. p.

Do art. 22.

§ 16. Za składy, znajdujące się w obrębie zakładu handlowego lub przemysłowego, a nie wymagające nabycia kart rejestracyjnych, uważa się takie pomieszczenia, które, odpowiadając w zupełności warunkom, oznaczonym w części drugiej art. 22 ustawy, znajdują się bezpośrednio przy samym zakładzie handlowym lub — o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe — w obrębie jednego obejścia fabrycznego, względnie w obrębie tego obejścia domowego, w którym mieści się przedsiębiorstwo przemysłowe.

Do art. 25.

§ 17. Przykłady:

a) Skup zawodowy produktów rolnych prowadzi się w dwóch sąsiednich powiatach, z których jeden jest zaliczony (taryfa załączona do art. 23 część I) do trzeciej, drugi zaś do czwartej klasy miejscowości; świadectwo przemysłowe winno być nabyte według ceny odpowiadającej wyższej, t. j. trzeciej klasie miejscowości;

b) pośrednik handlowy wykonywa zajęcie przemysłowe w mieście zaliczonym do II klasy miejscowości i w powiecie zaliczonym do IV klasy miejscowości; świadectwo przemysłowe winno być nabyte według ceny, odpowiadającej II klasie miejscowości.

Do art. 26.

§ 18. Zarówno wnioski władz jak i prośby grup płatników o przeniesienie poszczególnych miejscowości z jednej klasy do drugiej winny być złożone Ministrowi Skarbu najpóźniej do dnia 1 sierpnia roku, poprzedzającego ten rok podatkowy, od którego ma obowiązywać przeniesienie.

Do art. 27.

§ 19. Karty rejestracyjne na oddzielne składy wydaje się w trybie określonym w ostatniej części art. 34 ustawy i to tylko tym przedsiębiorcom, którzy udowodnią, że nabyli świadectwa przemysłowe na prowadzenie przedsiębiorstwa, do którego należą te składy.

Postanowienie powyższe dotyczy również kart rejestracyjnych na zakłady hurtowej sprzedaży, nie stanowiące w myśl art. 14 ustawy oddzielnych zakładów handlowych.

§ 20. Władza podatkowa I instancji, w której okręgu nabyto kartę rejestracyjną na oddzielny skład względnie na zakład hurtowej sprzedaży (§ 19 część druga nin. rozp.), należący do przedsiębiorstwa położonego w okręgu innej władzy podatkowej, winna ją o tem zawiadomić, przesyłając odpis deklaracji, złożonej w myśl art. 34, część ostatnia.

§ 21. Władza podatkowa I instancji, w której okręgu nabyto świadectwo przemysłowe na zakłady należące do przedsiębiorstw, o których mowa w części drugiej art. 54 ustawy, winna o tem zawiadomić właściwą Izbę skarbową.

Do art. 29.

§ 22. Płatnikom należy ułatwić nabywanie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

W szczególności:

- a) nie należy żądać od nich okazywania dowodów osobistych;
- b) świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne mogą być wydawane bądź bezpośrednio płatnikom, bądź osobom, które się wykażą ogólnem lub szczególnem pełnomocnictwem płatnika.

Pełnomocnictwo umieszczone przez płatnika na deklaracji jest wystarczające.

Do art. 33.

§ 23. Jeżeli umowa o wykonanie robót (antrepryz) względnie dostaw obejmuje okres dłuższy niż jeden rok, to należy corocznie nabywać świadectwa przemysłowe odpowiednio do sumy, przypadającej za roboty względnie dostawy, które mają być wykonane w każdym roku.

W tych wypadkach, gdy ogólna suma należna za wykonanie robót (antrepryz) względnie dostaw nie została cyfrowo ustalona w umowie i nie może być z góry ściśle określona, nabywa się świadectwo przemysłowe odpowiednio do tej sumy, która się w przybliżeniu da ustalić.

Do art. 34.

§ 24. Złożone przez płatników deklaracje (wzór № 1), po uwidocznieniu w nich kategorii i ceny wydanych świadectw przemysłowych, przesyła Kasa skarbową właściwej władzy podatkowej I instancji po upływie każdego tygodnia.

Kasy skarbowe prowadzą według przepisane go wzoru księgę wydanych świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, do której wpisują każde wydane świadectwo i kartę.

Numer bieżący księgi i datę wydania oznacza się na wydanych świadectwach przemysłowych względnie na kartach rejestracyjnych tudzież na odnośnych deklaracjach płatników.

Nadto kasy skarbowe prowadzą według przepisane go wzoru pamiętnik blankietów świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych. Pamiętnik winien być zamknięty z końcem każdego miesiąca.

Blankiety świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych zamawiają Kasy skarbowe w niezbędnych ilościach za pomocą kart zamówień według przepisane go wzoru.

Do art. 35.

§ 25. Przy uiszczeniu dopłaty w myśl przepisów art. 35 ustawy wydaje się nowe świadectwo przemysłowe roczne względnie półroczne, z zaliczeniem rocznej względnie półrocznej ceny poprzednio nabyte go świadectwa.

Przy dopłacie należy zażądać złożenia nowej deklaracji w myśl art. 34 ustawy z dołączeniem poprzednio nabyte go świadectwa przemysłowego, które kasa skarbową winna unieważnić.

W razie przeniesienia przedsiębiorstw z niższej klasy miejscowości do wyższej, dopłatę w myśl części pierwszej niniejszego paragrafu skutecznia się w kasie skarbowej tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo się przenosi.

Do art. 36.

§ 26. Jeżeli przedsiębiorstwo przed upływem ważności świadectwa zostanie przeniesione do innej miejscowości, to płatnik winien najpóźniej w ciągu miesiąca zawiadomić o tem władzę podatkową I instancji zarówno dotychczasowego, jak i nowego miejsca wykonywania przedsiębiorstwa. Pierwsza z wyżej wymienionych władz po uczynieniu adnotacji w myśl art. 36 ustawy przesyła drugiej deklarację, złożoną w swoim czasie zgodnie z art. 34 ustawy i udziela jej wszelkich danych, odnoszących się do przeniesionego przedsiębiorstwa.

Do art. 27—39.

§ 27. Świadectwo przemysłowe stanowi tylko dowód częściowego względnie całkowitego uiszczenia podatku przemysłowego, samo przez się jednak nie uprawnia do wykonywania przedsiębiorstwa względnie zajęcia, o ile prawo to w myśl obowiązujących przepisów podlega ograniczeniom lub o ile wykonywanie przedsiębiorstwa względnie zajęcia wymaga specjalnego pozwolenia albo koncesji.

Do art. 40.

§ 28. Naczelnicy Władz podatkowych I instancji winni zawiadamiać przedstawicieli płatników, o których mowa w części drugiej art. 40 ustawy, do uczestnictwa w przeprowadzeniu dorocznej lustracji przedsiębiorstw i zawiadomić ich o wyznaczonych ku temu terminach.

Dowody zawiadzenia należy przechowywać w aktach.

Do art. 40.

§ 29. Przy dokonywaniu dorocznej lustracji należy zwrócić szczególną uwagę na następujące okoliczności:

- a) znaczenie pod względem handlowym miejscowości względnie dzielnicy, w której przedsiębiorstwo się znajduje;
- b) pomieszczenie zajmowane przez przedsiębiorstwo (rozmiar, urządzenie, umeblowanie, wysokość rocznego komornego, względnie roczna wartość czynszowa itp.);
- c) ilość pracowników i robotników, zatrudnionych w zakładzie lub w przedsiębiorstwie; sumę wypłacanego im perjodycznego wynagrodzenia w rozumieniu art. 20, ustawy o państw. podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1920, Nr. 82, poz. 550);
- d) ilość, rodzaj i siłę maszyn i innych narzędzi produkcji;
- e) ilość dni pracy w przedsiębiorstwie i zmian roboczych;
- f) w przedsiębiorstwach mniejszych — ilość i wartość towarów, znajdujących się zarówno w zakładzie jak i w należących do niego składach oraz obrót (art. 5 ustawy).

Zebrane w myśl niniejszego paragrafu wiadomości winny być wpisane do osobnego pamiętnika lub odnotowane na deklaracjach (art. 34 ustawy).

Do art. 41, cz. 2.

§ 30. Sprawdzanie, o którym mowa w części drugiej art. 41, ustawy ma na celu stałe zbieranie

jaknajbardziej szczegółowych danych i materiałów, dotyczących obrotów przedsiębiorstw i zajęć (art. 5 ustawy).

Delegowani do sprawdzania urzędnicy mają prawo:

- a) przeprowadzać oględziny wszystkich zakładów i należących do nich oddzielnych składów (art. 42 ustawy), zwracając przytem uwagę na okoliczności, wyszczególnione w paragrafie 29 niniejszego rozporządzenia;
- b) przeglądać i badać szczegółowo prowadzone w przedsiębiorstwach księgi handlowe, księgi obrotu i wszelkie inne zapiski, dotyczące obrotu wraz z wszelkimi dokumentami odnoszącymi się do tych ksiąg lub zapisków (art. 97 ustawy);
- c) żądać potrzebnych wiadomości i danych od Urzędów, instytucji i przedsiębiorstw (art. 46 i 47 ustawy).

Sprawdzania należy dokonywać periodycznie możliwie jaknajczęściej.

§ 31. W przedsiębiorstwach, obowiązanych w myśl art. 56 ustawy do miesięcznych wpłat podatku, sprawdzanie winno być dokonywane kilkakrotnie w ciągu miesiąca, w przedsiębiorstwach tych należy zwrócić baczną uwagę na sposób i prawidłowość prowadzenia ksiąg handlowych względnie ksiąg obrotu, oraz na tę okoliczność, czy miesięczne wpłaty podatku są uskuteczniane w terminie i w kwotach, odpowiadających obrotowi wykazanemu w księgach.

W razie ujawnienia nieprawidłowości w prowadzeniu ksiąg należy sporządzić odpowiedni protokół, stwierdzający istotę czynu.

O stwierdzonej nieprawidłowości w uiszczaniu miesięcznych rat podatku donosi delegowany do sprawdzania urzędnik władzy podatkowej I instancji, która niezwłocznie zarządza przymusowe ściąganie podatku wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi.

§ 32. Wyniki każdorazowego sprawdzenia winien delegowany urzędnik notować w swym pamiętniku i podawać je niezwłocznie do wiadomości władzy przełożonej.

Do art. 40, 41 i 42.

§ 33. Urzędnicy, delegowani do przeprowadzenia lustracji i sprawdzania, winni być zaopatrzeni w odpowiednie legitymacje służbowe przez władzę podatkową I instancji, względnie przez Dyrektora Izby skarbowej lub przez Ministerstwo Skarbu.

Legitymację należy okazywać płatnikowi na jego żądanie.

Do art. 51 i 111.

§ 34. Protokół sporządza się niezwłocznie po stwierdzeniu przekroczenia na miejscu wykrycia.

Jeżeli protokół spisano poza obrębem tego miejsca, gdzie zostało stwierdzone przekroczenie, to okoliczność ta winna być zaznaczona w protokole z podaniem przyczyn.

Protokół winien zawierać:

- 1) datę i miejsce sporządzenia,
- 2) imiona i nazwiska urzędników, którzy ujawnili przekroczenie oraz imiona i nazwiska ewentu-

alnie obecnych przedstawicieli płatników (art. 40, część druga).

- 3) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania oskarżonego,
- 4) imiona i nazwiska świadków obecnych przy ujawnieniu przekroczenia,
- 5) bliższe oznaczenie i kwalifikacja przekroczenia,
- 6) wyjaśnienie oraz ewentualnie podniesione przez oskarżonego zarzuty,
- 7) ewentualne zeznania świadków,
- 8) objaśnienia, sporządzającego protokół,
- 9) okoliczności, mogące mieć wpływ na wymiar kary,
- 10) podpisy osób obecnych przy sporządzaniu protokołu.

Jeżeli oskarżony odmówi podpisania protokołu, okoliczność tę należy zaznaczyć.

Przy sporządzaniu protokołów o prowadzeniu zakładów handlowych lub przemysłowych, na które wcale nie nabyto świadectw przemysłowych, należy zwrócić uwagę oskarżonego na przepisy art. 112 ustawy i okoliczność tę zaznaczyć w protokole.

Do art. 51 i 118.

§ 35. Przy sporządzaniu protokołów o prowadzeniu skupu zawodowego, handlu z pomieszczeń ruchomych, handlu jarmarcznego, wędrownego (rozwożnego, obnośnego) tudzież o wykonywaniu zajęcia przemysłowego przez agentów podróżujących (komiwojażerów)—bez świadectwa przemysłowego—należy zażądać od oskarżonego odpowiedniej kaucji celem zabezpieczenia należności za świadectwo przemysłowe oraz za grzywnę.

W razie niezłożenia kaucji nakłada się sekwestr na towary do wysokości sumy podlegającej zabezpieczeniu.

W tym ostatnim wypadku należy oprócz protokołu sporządzić spis zajętych towarów z dokładnem podaniem ich rodzaju, ilości i oceny.

Zajęte towary należy oddać na przechowanie za potwierdzeniem odbioru na spisie Urzędowi skarbowemu względnie Urzędowi gminnemu (Magistratowi).

Jeżeli w ciągu 30 dni po dokonaniu zajęcia nie zostanie nabyte świadectwo przemysłowe względnie nie zostanie złożona kaucja, zajęte towary będą sprzedane w drodze licytacji. Towary, ulegające zepsuciu, mogą być sprzedane w terminie wcześniejszym.

Do art. 52—54.

§ 36. Zeznania winny być składane według wzoru Nr. 2, załączonego do niniejszego rozporządzenia.

Władza podatkowa winna prowadzić osobny zapisek (rejestr) składanych zeznań w porządku chronologicznym i zaopatrywać zeznania liczbą kolejną.

Do art. 74.

§ 37. Dla każdego oddzielnego przedsiębiorstwa względnie zajęcia, podlegającego podatkowi przemysłowemu od obrotu (art. 7 b. i 9) zakłada władza podatkowa arkusz wymiarowy według przepisanej wzoru.

§ 38. Przy sprawdzaniu zeznań i sporządzaniu wniosków posiłkuje się władza podatkowa przede wszystkim materiałami, zebranymi w myśl przepisów paragrafów 29—32 niniejszego rozporządzenia.

Do art. 75.

§ 39. O ile materiały, o których mowa w paragrafie 38, będą niedostateczne, należy je uzupełnić w sposób wskazany w art. 75 ustawy.

Do art. 76.

§ 40. Księgi obrotu, przewidziane w art. 50 ustawy, nie mają siły dowodowej, przyznanej księgom handlowym w części trzeciej art. 76 ustawy; do ksiąg obrotu nie odnosi się również postanowienie części czwartej tegoż artykułu.

Do art. 81.

§ 41. Z uwagi na postanowienie art. 56 ustawy, terminy płatności, wskazane w art. 81 ustawy odnoszą się jedynie do płatników, nie obowiązanych do składania zeznań.

Do art. 83.

§ 42. Termin, wyznaczony w art. 83 ustawy, w niczym nie zmienia ciężącego na płatnikach w myśl art. 56 ustawy obowiązku uiszczenia podatku w terminach miesięcznych, o ile chodzi o przedsiębiorstwa sprawozdawcze pierwszych dwóch kategorii handlowych i pierwszych pięciu kategorii przemysłowych, względnie półrocznych, o ile chodzi o przedsiębiorstwa sprawozdawcze niższych kategorii, i nie znosi obowiązku opłacania kar za zwłokę w razie niedotrzymania tych terminów.

Przewidziany w art. 83 termin 8-mio dniowy ma to znaczenie, że obliczona przez Izbę skarbową po sprawdzeniu zeznania dopłata podatku, należna jeszcze od płatnika poza uiszczonymi ratami, może być przymusowo ściągana dopiero po upływie powyższego terminu.

Do art. 87.

§ 43. Sprzeciw winien być zgłoszony w tych wypadkach, gdy przyjęty przez komisję szacunkową obrót nie odpowiada ustaleniom faktycznym, zebrany w myśl §§ 29—32 względnie uzupełnionym w myśl § 39 niniejszego rozporządzenia, lub gdy uchwały Komisji naruszają przepisy ustawy.

Przewodniczący zgłasza sprzeciw na tem posiedzeniu Komisji, na którym zapadła uchwała; zgłoszenie winno być zapisane w protokole obrad. Wywód pisemny sprzeciwu sporządza się najpóźniej w terminie 7-mio dniowym, oznaczonym w części pierwszej art. 87 ustawy.

Do art. 95.

§ 44. Za spółdzielnie, działające na zasadzie ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1920, Nr. 111, poz. 733) uważa się te spółdzielnie, które powstały i zarejestrowały w sądzie swe statuty na podstawie art. 5 leżce ustawy, po dniu 1 stycznia 1921 r. t. j. po dniu wejścia w życie ustawy, tudzież te dawniej istniejące zrzeszenia,

które odpowiadają warunkom, określonym w art. 117 rzeczonyj ustawy i — zgodnie z wymaganiami tegoż artykułu — statuty swe uzgodniły z przepisami ustawy. Dowodem uzgodnienia może być bądź odpis statutu, uzupełniony dowodem zarejestrowania, bądź też wyciąg z rejestru sądowego, stwierdzający to uzgodnienie.

Statut spółdzielni zawierać winien oznaczenie tych funduszy, które nie mogą w żadnym razie ulec podziałowi między członków, oraz zawierać przepis, że nadpłaty i zwroty, przypadające na nie członków, będą zaliczane do jednego z tych właśnie funduszy.

Za „nadpłaty i zwroty” uważa się tę część zysku rocznego, którą — w myśl uchwały walnego zgromadzenia — przeznaczają się do podziału między członków (poza dywidendą od udziałów) na zasadach, oznaczonych w statucie zgodnie z wymaganiami ustępu 3 art. 57 ustawy o spółdzielniach.

Spółdzielniom, które w statutach swych nie zawierają przepisów, wymaganych w ustępie 1, art. 95 ustawy o podatku przemysłowym (niepodzielność funduszy i obowiązek przelewania do nich nadpłat i zwrotów, przypadających na nieczłonków) — przysługują oznaczone w tymże artykule ulgi, o ile odpowiednia zmiana statutu zostanie przez nie dokonana przed upływem 1923 roku.

§ 45. Za spółdzielnię mieszkaniową uważać należy taką tylko spółdzielnię dla budowy nowych domów mieszkalnych, której majątek pozostaje wyłącznie jej własnością, członkowie zaś korzystają jedynie z mieszkań w charakterze wyłącznych lokatorów. Natomiast spółdzielnię, która buduje domy mieszkalne dla swych członków z przepisaniem na nich tytułu własności, zaliczać należy do spółdzielni budowlanych (przemysłowych lub handlowych).

§ 46. Za spółdzielcze instytucje drobnego kredytu uważa się spółdzielnie kredytowe, określone w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 4 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 434).

§ 47. Za związek rewizyjny uważać należy taki związek lub taką spółdzielnię, które na podstawie art. 68 względnie 70 ustawy o spółdzielniach otrzymały od Rady Spółdzielczej prawo dokonywania rewizji.

Spółdzielnie, które do związku rewizyjnego przystąpiły po dniu ogłoszenia ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego, korzystają z ulg podatkowych od 1 dnia najbliższego miesiąca, następującego po zapadnięciu decyzji związku o przyjęciu ich w poczet członków związku, a tracą ulgę od 1-go dnia najbliższego miesiąca po ich wykreśleniu ze związku.

Stwierdzenie przynależności spółdzielni do związku rewizyjnego należy do związku, który przesyła Izbom skarbowym wykazy należących doń spółdzielni dwa razy do roku (w lipcu i w styczniu) z oznaczeniem daty przyjęcia każdej z nich do związku.

Zaliczenie spółdzielni do jednego z typów, wymienionych w punktach „a i b” ustępu 1 art. 95 ustawy, skutecznia się na podstawie głównego jej zadanie, oznaczonego w statucie na pierwszym miejscu i stanowiącego faktycznie przeważną część działalności spółdzielni.

§ 48. Za inne spółdzielnie (art. 95 ustęp 2.) uważa się te, które należą do związków rewizyjnych, ale nie odpowiadają choćby jednemu z warunków, wyszczególnionych w ustępie 1 art. 95 ustawy.

§ 49. Udzielanie zezwoleń, o których mowa w ustępie 3 art. 95 ustawy, następuje co do każdego związku rewizyjnego oddzielnie na prośbę, złożoną do Ministerstwa Skarbu.

§ 50. Sklepy kółek rolniczych korzystają z ulgi w myśl ustępu 1 lit. b., art. 95 ustawy bez względu na tę okoliczność, czy są spółdzielniami, czy też nie, pod następującymi jednak warunkami:

- 1) muszą się znajdować we wsiach,
- 2) winny być prowadzone na własny rachunek kółka rolniczego i we własnym zarządzie.

Do art. 112.

§ 51. Zamknięcie zakładu jest dopuszczalne tylko w tych wypadkach, gdy nie nabyto wcale świadectwa przemysłowego.

O ile zakład posiada jakiegokolwiek chociażby nawet i niewłaściwe świadectwo, nie podlega zamknięciu.

Zamknięcie skutecznia się przez nałożenie pieczęci urzędowych na wejścia do zakładu lub w inny sposób, jaki podług miejscowych warunków uznany będzie za najodpowiedniejszy dla wstrzymania w zakładzie prowadzenia handlu lub przemysłu.

Ponowne otwarcie zamkniętego zakładu winno być dokonane niezwłocznie po okazaniu świadectwa przemysłowego.

Fakt zamknięcia oraz ponownego otwarcia zakładu, należy stwierdzić protokularnie.

Do art. 125.

§ 52. Podlegający opodatkowaniu obrót przedsiębiorstw handlowych osiągnięty w czasie od 1 stycznia 1923 r. do 30 czerwca 1923 r. ze sprzedaży wyrobów tytoniowych, soli i sacharyny, ustala się w myśl ustępu 6 art. 5 ustawy, przyjmując jako zarobek brutto sumę prowizji wyznaczonej przez Ministra Skarbu.

Poczynając od 1 lipca 1923 r., obrót ze wspomnianej sprzedaży ustala się na zasadach ogólnych zgodnie z przepisami ustępu 1 art. 5 ustawy.

Do części II, lit. A., ustęp I kat. trzecia i czwarta załącznika do art. 23.

§ 53. Za dorosłego członka rodziny względnie dorosłego subjekta handlowego uważa się pracowników w wieku od 17 do 55 lat.

Pracowników młodszych od 17 lat i starszych ponad 55 lat liczy się dwóch za jednego.

Do ustępów XIV—XIX, części II lit. C załącznika do art. 23.

§ 54. Do robotników zalicza się wszystkich bez wyjątku najemników płci obojga, zarówno zajętych w zakładzie przemysłowym, jakoteż pracujących dla

tegoż zakładu poza jego obrębem; nadto majstrów i niższych oficjalistów, wykonywających bezpośredni dozór nad robotami. Pracowników młodszych od lat 17 i starszych ponad 55 lat, liczy się dwóch za jednego.

Do robotników w przedsiębiorstwach stałych nie zalicza się robotników czasowych, zajętych przysposabianiem lub dostawą do zakładu przemysłowego paliwa i surowców i t. p.

W przedsiębiorstwach sezonowych, np. na wyrobach leśnych — ze względu na ich krótkotrwałość i czasowy charakter — zalicza się do robotników, wszystkich bez wyjątku pracujących.

Do ustępu XVI, części II lit. C załącznika do art. 23.

§ 55. Elektrownie, obsługujące nieznaczną ilość konsumentów, urządzone prymitywnie lub prowadzone ubocznie przy innych zakładach przemysłowych, jak np. przy tartakach, młynach, i t. p. mogą być zaliczone do tej kategorii przedsiębiorstw przemysłowych, jaka odpowiada ilości zatrudnionych w elektrowni robotników.

Do części III lit. D kateg. I załącznika do art. 23.

§ 56. Pod względem podziału linii kolejowych na główne i boczne pozostają w mocy przepisy zawarte w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1922 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 18 poz. 151).

Do części III lit. D kateg. III załącznika do art. 23.

§ 57. Nie podlegają podatkowi ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, którzy, mając inne stałe zajęcie (nauczyciele, urzędnicy), od czasu do czasu pośredniczą przy ubezpieczeniach i osięgają z tych operacji dochody, nie przekraczające dwukrotnej ceny świadectwa przemysłowego wraz z wszelkimi dodatkami.

Do części III lit. D. kateg. IV załącznika do art. 23.

§ 58. Za agentów podróżujących (komiwojażerów) uważa się osoby, zastępujące zakłady handlowe lub przemysłowe i zbierające dla nich zamówienie na podstawie próbek, cenników i t. p.

Ajentom podróżującym (komiwojażerom) mogą być wydane świadectwa przemysłowe jedynie po okazaniu, w oryginałach lub uwierzytelnionych naleyście odpisach, świadectw przemysłowych, nabytych przez przedsiębiorstwa przez nich zastępowane, oraz po przedstawieniu odnośnego pełnomocnictwa.

§ 59. Co do sposobu prowadzenia ksiąg obrotu (art. 50 ustawy) i co do tworzenia Komisji szacunkowych i odwoławczych (art. 57 — 73 ustawy), będą wydane oddzielne rozporządzenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Wzór № 1

(do art. 34 ustawy i § 24 pierwszego rozp. wykon.).

Do Kasy skarbowej w _____

Nazwisko i imię, tudzież miejsce zamieszkania (siedziba) osoby (firmy, spółki), nabywającej świadectwo przemysłowe, kartę rejestracyjną _____

Upraszam o wydanie świadectwa przemysłowego na przedsiębiorstwo handlowe, przemysłowe, handel jarmarczny, zajęcie przemysłowe, statek, karty rejestracyjnej na oddzielny skład, zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji _____ kategorii na rok 192_____ za cenę _____ mk. odpowiednio do niżej złożonej deklaracji.

Podpis nabywającego:

Kasa skarbowe zatrzymuje górny odcinek deklaracji jako dowód wydania świadectwa przemysłowego, a samą deklarację przesyła właściwemu Urzędowi skarbowemu.	D E K L A R A C J A	
	Celem nabycia świadectwa przemysłowego, karty rejestracyjnej, zeznając w myśl art. 34 ustawy o państw. pod. przem. następujące dane o przedsiębiorstwie handlowym, przemysłowym, zajęciu przemysłowym, statku, oddzielnym składzie, zakładzie hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji: ¹⁾	
	1. Imię i nazwisko względnie nazwa lub firma. Miejsce zamieszkania wzgl. siedziba zarządu.	
	2. Rodzaj zakładu, wzgl. przedsiębiorstwa lub zajęcia, rodzaj statku.	
	3. Ustawowe cechy, niezbędne dla określenia rodzaju i kategorii świadectwa przemysłowego.	
	4. Miejsce wykonywania (ulica № domu, wieś gmina) przedsiębiorstwa lub zajęcia.	
	5. Miejsce znajdowania się oddzielnych składów, wzgl. zakładu hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji.	
6. Oznaczenie świadectwa przemysłowego, nabytego na przedsiębiorstwo, do którego należy oddzielny skład, wzgl. zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji (kategoria, data, № i skąd wydane). ²⁾		
7. Kategoria i cena nabywanego świadectwa karty rejestracyjnej według taryfy. ¹⁾		
Data _____ dnia _____ 192_____		
Podpis _____		
Do otrzymania świadectwa upoważniam _____		
Podpis _____		
Wypełnia Kasa	Kasa skarbowe w _____ wydała	
	dnia _____ 192_____ r. za № _____	
	świadectwo przemysłowe _____ kategorii na przedsiębiorstwo handlowe, przemysłowe, handel jarmarczny, zajęcie przemysłowe, statek lub żaglowiec—kartę rejestracyjną na oddzielny skład wzgl. zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji—za cenę:	
	na państw. podatek przemysłowy Mk.	
	na rzecz związków komunalnych Mk.	
na rzecz Izby handl. przem. i rzemieśl. Mk.		
na rzecz szkół zawodowych Mk.		
razem Mk.		
pieczęć _____		
Podpis skarbnika: _____		

¹⁾ wyrazy zbędne skreśla się.

²⁾ Przedziałkę 6-tą wypełnia się tylko przy nabywaniu kart rejestracyjnych.

(Strona pierwsza).

Wzór № 2

(do art. 52 i 53 ustawy i § 36 pierwszego rozp. wykonaw.).

Zeznanie przyjęto dnia _____ 192__ r.

Liczba zapisku (rejestr) _____

Do

Urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych (Inspektoratu skarbowego)
w _____ Izby skarbowej w _____**ZEZNAНИЕ O OBROTCIE**

w celu obliczenia państwowego podatku przemysłowego za _____ półrocze roku 192__ (art. 52 do 55 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. — Dz. U. R. P. № 58, poz. 412) w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego.

1.	Imię i nazwisko przedsiębiorcy wzgl. osoby wykonywającej zajęcie przemysłowe lub samodzielne wolne zajęcie zawodowe albo nazwa lub firma przedsiębiorcy. Jeżeli przedsiębiorstwo jest wykonywane przez kilku spółników, należy podać imię i nazwisko każdego z nich.															
2.	Miejsce zamieszkania (dokładny adres) przedsiębiorcy (każdego spółnika) wzgl. siedziba zarządu przedsiębiorstwa sprawozdawczego (art. 54 część druga).															
3.	Rodzaj zakładu wzgl. przedsiębiorstwa lub zajęcia (np. hurtowy handel kolonjalny, cukrownia, adwokatura i t. p.).															
4.	Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa lub zajęcia (miejscowość, ulica № domu).															
5.	Ilość i bliższe oznaczenie oddzielnych składów (art. 22). (Do jakiego celu służą i gdzie się znajdują).															
6.	Ogólna suma obrotu (art. 5) osiągniętego w ciągu ubiegłego półrocza. Co do przedsiębiorstw zaliczonych do pierwszych dwóch kategorii handlowych i pierwszych pięciu kategorii przemysłowych należy wykazać obrót za każdy miesiąc oddzielnie.	<table> <tr> <td>Styczeń _____</td> <td>Lipiec _____</td> </tr> <tr> <td>Luty _____</td> <td>Sierpień _____</td> </tr> <tr> <td>Marzec _____</td> <td>Wrzesień _____</td> </tr> <tr> <td>Kwiecień _____</td> <td>Październik _____</td> </tr> <tr> <td>Maj _____</td> <td>Listopad _____</td> </tr> <tr> <td>Czerwiec _____</td> <td>Grudzień _____</td> </tr> <tr> <td>Razem: _____</td> <td>Razem: _____</td> </tr> </table>	Styczeń _____	Lipiec _____	Luty _____	Sierpień _____	Marzec _____	Wrzesień _____	Kwiecień _____	Październik _____	Maj _____	Listopad _____	Czerwiec _____	Grudzień _____	Razem: _____	Razem: _____
Styczeń _____	Lipiec _____															
Luty _____	Sierpień _____															
Marzec _____	Wrzesień _____															
Kwiecień _____	Październik _____															
Maj _____	Listopad _____															
Czerwiec _____	Grudzień _____															
Razem: _____	Razem: _____															
7.	Czy prowadzone są księgi handlowe?															
8.	Czy na poparcie wykazanej sumy obrotu płatnik gotów jest przedstawić księgi handlowe wraz z dokumentami i rachunkami?															

Zapewniam, że wszystkie przytoczone wyżej dane oznajmiono według najlepszej wiedzy i sumienia.

Data _____ 192__ r.

Własnoręczny podpis zeznającego:

Do niniejszego zeznania załącza się następujące dowody wpłat miesięcznych względnie półrocznych (art. 55, część ostatnia).

(Strona druga).

Wyciąg z ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego.

Art. 5.

Za obrót podlegający opodatkowaniu uważa się:

1) w przedsiębiorstwach prowadzących handel towarowy—sumy przychodu brutto za towary sprzedane za gotówkę, wymienione lub wydane na kredyt łącznie z przychodem brutto, uzyskanym z handlu jarmarcznego lub z wykonania dostaw;

W przedsiębiorstwach prowadzących handel hurtowy, do wyżej wymienionych sum przychodu dolicza się również wyrażoną w cenach hurtowych wartość towarów, oddanych do sprzedaży zakładom handlu detalicznego lub drobnego, należącym do tegoż właściciela;

2) w instytucjach kredytu krótkoterminowego jakoteż w domach bankowych i w kantorach wymiany sumę pobranych procentów, prowizji, komisowego, tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia oraz zysk brutto z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi, tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi, bez uwzględnienia ewentualnych strat;

3) w instytucjach kredytu długoterminowego ogólną sumę wpływów oprócz spłat kapitału;

O ile w instytucjach kredytu długoterminowego są prowadzone również inne operacje bankowe, należy do obrotu włączyć sumy, wymienione w ustępie 2 niniejszego artykułu;

4) w instytucjach ubezpieczeniowych:

A. w instytucjach nieopartych na wzajemności:

a) całkowitą sumę otrzymanych składek (premji) od ubezpieczeń rzeczowych;

b) 1/10 część otrzymanych składek (premji) od ubezpieczeń na życie i od wypadków,

c) 1/4 część otrzymanych składek (premji) od ubezpieczeń pośrednich (reasekuracji);

B. w instytucjach opartych na wzajemności a ograniczających swoją działalność w ubezpieczeniach bezpośrednich tylko do swoich członków; połowę premji wymienionych pod literą A. ustęp a), b) i c);

5) dla robót (antrepryz) i dostaw wykonywanych jako samoistne przedsiębiorstwa—sumę brutto otrzymaną lub należną za wykonane roboty (antrepryzy) wzgl. dostawy.

6) w przedsiębiorstwach pośrednictwa handlowego, w przedsiębiorstwach ekspedycyjnych, oraz w przedsiębiorstwach przewozowych i komunikacyjnych—zarobek brutto t. j. sumę pobranych i należnych prowizji, komisowego oraz wszelkich innych wynagrodzeń za wykonane świadczenia i usługi;

7) we wszystkich innych przedsiębiorstwach handlowych sumę przychodu brutto;

8) w przedsiębiorstwach przemysłowych wydobywających lub przetwarzających surowce albo produkujących wyrobów z wydobytych lub z zakupionych na własny rachunek materiałów sumę przychodu brutto za surowce, półfabrykaty i gotowe wyroby tak sprzedane za gotówkę jak i wymienione lub wydane na kredyt, oraz użyte do wykonania umów o roboty (antrepryzy) i dostawy;

Do sumy przychodu brutto dolicza się również obliczoną w cenach hurtowych wartość surowców, półfabrykatów i wyrobów wydanych zarówno z samego zakładu przemysłowego, jak i z należących do niego składów innym przedsiębiorstwom i zakładom należącym do tego samego właściciela;

9) w przedsiębiorstwach przemysłowych wytwarzających wyroby z cudzych materiałów—zarobek brutto t. j. całkowitą sumę wynagrodzenia pobranego za przerób;

10) dla zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych—zarobek brutto.

Art. 52.

Po upływie każdego półrocza kalendarzowego w terminach oznaczonych w art. 55 nin. ustawy należy złożyć władzom wymienionym w art. 54 teje ustawy pisemne zeznanie o obrocie według ustanowionego wzoru a to odrębnie:

1) co do każdego oddzielnego zakładu wzgl. przedsiębiorstwa handlowego zaliczonego w taryfie (art. 23) do kategorii pierwszej i drugiej przedsiębiorstw handlowych,

2) co do każdego oddzielnego zakładu wzgl. przedsiębiorstwa przemysłowego zaliczonego w taryfie do pierwszych pięciu kategorii przedsiębiorstw przemysłowych,

3) co do każdego zajęcia przemysłowego, zaliczonego w taryfie (art. 23) do kategorii I i II a) i b) zajęć przemysłowych,

4) co do każdego samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego (art. 9).

Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe należące do kategorii niższych niż wskazane w ustępach 1 i 2 niniejszego artykułu, mogą także składać zeznania o obrocie i w takim razie korzystają z uprawnienia, przysługującego płatnikom podatku przemysłowego z mocy części trzeciej art. 76 niniejszej ustawy.

Art. 53.

W zeznaniu o obrocie (art. 52) winny być podane:

1) imię i nazwisko przedsiębiorcy względnie osoby wykonywującej zajęcie przemysłowe lub samodzielne wolne zajęcia zawodowe albo nazwa lub firma przedsiębiorcy,

2) miejsce zamieszkania (dokładny adres) przedsiębiorcy;

(Strona trzecia).

- 3) rodzaj zakładu względnie przedsiębiorstwa lub zajęcia;
- 4) miejsce wykonywania przedsiębiorstwa lub zajęcia;
- 5) ilość i bliższe oznaczenie oddzielnych składów;
- 6) ogólna suma obrotu (art. 5) osiągniętego w ciągu ubiegłego półrocza a w zeznaniach składanych przez przedsiębiorstwa handlowe pierwszych dwóch kategorii i przedsiębiorstwa przemysłowe pierwszych pięciu kategorii odrębnie sumy obrotu osiągniętego w każdym poszczególnym miesiącu kalendarzowym ubiegłego półrocza;
- 7) oświadczenie, czy prowadzone są księgi handlowe i czy na poparcie wykazanej sumy obrotu płatnik gotów jest przedstawić władzy skarbowej księgi handlowe;
- 8) zapewnienie, że wszystkie przytoczone w zeznaniu dane oznajmiono według najlepszej wiedzy i sumienia;
- 9) własnoręczny podpis osoby, składającej zeznanie.

Art. 54.

Zeznania o obrocie winny być składane właściwym władzom podatkowym I instancji (art. 27).

Spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i inne przedsiębiorstwa, które na zasadzie swych statutów lub specjalnych przepisów są obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom, winny składać zeznania o obrotach wszystkich należących do nich zakładów, lecz każdego oddzielnie tej liczbie skarbowej, w której okręgu znajduje się siedziba zarządu spółki względnie przedsiębiorstwa.

Art. 55.

Zeznania o obrocie (art. 53) należy składać w następujących terminach:

- 1) za pierwsze półrocze roku kalendarzowego — od 1 lipca do 1 sierpnia tegoż roku;
- 2) za drugie półrocze roku kalendarzowego — od 1 stycznia do 1 lutego roku następnego.

Art. 56.

Przedsiębiorstwa, wymienione w ustępach 1 i 2 art. 52 oraz w części drugiej art. 54 nin. ustawy, o ile są zaliczone do pierwszych dwóch kategorii przedsiębiorstw handlowych lub do pierwszych pięciu kategorii przedsiębiorstw przemysłowych, winny po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, najpóźniej do dnia 15 następnego miesiąca wpłacić do kasy skarbowej podatek przemysłowy (art. 6) przypadający od obrotu osiągniętego w ubiegłym miesiącu.

Inni płatnicy obowiązani do składania zeznań (art. 52 i 54 część druga) winni najpóźniej w terminach oznaczonych w art. poprzednim niniejszej ustawy wpłacić do kasy skarbowej podatek przypadający od obrotu osiągniętego w ubiegłym półroczu. Płatnicy ci mogą jednak wpłacać podatek przemysłowy także w terminach miesięcznych analogicznie do postanowień części pierwszej nin. artykułu.

Od kwot podatku przemysłowego wpłacanych miesięcznie potrąca się taką część sumy uiszczonej tytułem przedpłaty (art. 7-a) jaka odpowiada ilości miesięcy roku podatkowego, w ciągu których podatek będzie uiszczony.

Od sum podatku wpłacanych półrocznie potrąca się: od kwoty podatku przemysłowego, przypadającej za pierwsze półrocze kalendarzowe — najwyżej połowę sumy uiszczonej tytułem przedpłaty; od kwoty zaś przypadającej za drugie półrocze — resztę sumy uiszczonej tytułem przedpłaty za rok kalendarzowy wzgl. za odnośny okres podatkowy (art. 31 i 32).

Dowody wpłat zarówno miesięcznych, jak i półrocznych — należy w oryginałach lub odpisach dołączyć do zeznania składanego w terminach oznaczonych w art. 55 nin. ustawy.

Art. 104.

Kto nie złoży zeznania o obrocie (art. 52, 53 i 54) w terminach oznaczonych w art. 55 nin. ustawy lub kto wbrew postanowieniom art. 53 nin. ustawy przedstawi w zeznaniu o obrocie niepełne dane — ulegnie karze grzywny od 100.000 do 3.000.000 mk.

Art. 106.

Kto w celu uchylecia od ustawowej powinności podatkowej osoby własnej lub przez siebie zastępowanej świadomie poda w zeznaniu o obrocie (art. 52 i 53) wzgl. w wyjaśnieniu złożonym w myśl przepisów art. 75 ust. 1 nin. ust. nieprawdziwe wiadomości, które mogą się przyczynić do udaremnienia wymiaru albo uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, niezależnie od obowiązku uiszczenia należności podatkowej — ulegnie karze grzywny od dwukrotnej do dwudziestokrotnej sumy niewymierzonego lub uszczuplonego wzgl. narążonego na zmniejszenie lub uszczuplenie podatku, a w razie okoliczności obciążających nadto karze pozbawienia wolności do 3-ich miesięcy.